

ΡΟΜΙΛΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εκκοτών και πέμπτον ἀριθμοῦντας χρόνον
τὴν κλεινὴν εἰκομὴν γῆν τῶν Παρθενίωνων.

Χίλια καὶ ἑνῆκοσθα δέκα
καὶ ἕξ τὰ σαβρὰ τελέα.

Δεκατρις Φλεβάρη,
γεμῆ σου, γκαμηλιάρη.

Χίλια δέκα καὶ ἕκαστά,
μασκαράδες χαιρετῶ.

Ξανταπροβάλλει τὸ Καρναβάλι.

Καρνάβαλος, βρά Φασουλή,
μας ἦλθε τὸ Τριφθί...
Καρνάβαλος φωτοβολεῖ...
σὴμα λαπὸν ἴστὰ πόθι.

Σῆμα νὰ χορῶσῃμα,
νὰ μουντ' οὐρῶσῃμα,
νὰ μασκαρεθῶσῃμα
καὶ νὰ μασκαρέφῃμα.

Εἰς τοὺς καιροὺς τῆς συμφορῆς
σὴμα νὰ γίνῃς μασκαράς
καὶ τόσα νὰ μάς κἀνῃς
ἀστειὰ τῆς λεκάνῃς.

Ἄς γινῶμε μασκαράδες
καὶ ἄς μὴν ἔχωμε παράδες,
καὶ ἄς πῶσῃμα μὲ μουντ' οὐραῖς
καὶ θῆθ' κριθῶναις κουλούραῖς.

Μὲ θεάματα ποικίλα
ἐσκερδίξῃμα ἴστὰ γέλοια...
βλέπω ἔμπρός μου τὴν καμῖλλα
μὲ χεῖρτερα κουρέλια.

Τόσο πνεῦμα μασκαράδων, κουταροῦ φοδεύεται,
νὰ φούρα γὰ μουντ' οὐραῖς, γὰ χορὸς ἀναβρασμῆς,
καὶ ἴσο πάει τὸ γαϊτάνι πρὸ πολλῶν μαρτυρέεται,
ἴσο γίνετα ἴστὰ τέλος ἑνας Γέρδιος Δαιμόνις.

Καὶ τὸ πλῆθος ἀπορεῖ,
καὶ φωνάζει καὶ ἑνας καὶ ἄλλος,
πὸς καὶ Ἄλλεξανδρος Μεγάλος
νὰ τὸν λύσῃ δὲν ἔμπορεῖ.

Καὶ τὰ ρομπὰ πῶς λές
πρόβαλαν μὲ τὸ Τριφθί,
καὶ σηκῶνται φρέκωθ
νὰ κτυπήσουν κεφαλαῖς.

Ἡ δόλια Ψωροκόστανα φέρνει τοὺς δρόμους γύρα
καὶ ἀνάθεμά σας γὰ ἑπτὰ φωνάξ' ἡ κακομοῖρα.
Καὶ ἔκτενος ὁ Καρνάβαλος, ὅπου δὲν ἔχει πόνου
καὶ θέλει γέλοια μόνο,
ἔμπρός σ' αὐτὴν περιλυτός τὰ μούτρα κατεβάζει
καὶ σαβρὰς ρεμβάζει.

Τί λαοὶ πῶς βρέμονται,
τί κουρέλια κρέμονται,
τί χοροὶ πῶς δίνονται,
τί φτωχοὶ πῶς γδύνονται.

Μέσ' στὴν τῶση στενοχώρια
ἐσπρωτίζουσα κακόρια
φουσκομῖνα ἴσθιν αὐλή μου.

Καὶ ἕνα δάειο τραγὸν
τὸ φορτάνουν, Φασουλή μου,
ἴσοδ' Ροστάν τὸν πατεινὸν.

Μὲ τὸ δρόμα τὸ μεγάλο
τόσος κόσμος ἐπιτερῶθ,
μὲ τὸν κόκορα τὸν ἄλλο
κόσμος ἀπεκοκορώθ.

Εἰς τὸν Ξαντικλέρ τριγύρω καὶ οἱ Ρωμιοὶ χοροπηδῶν,
καὶ καμψοὶ, Φασουλή μου, πῶς θὰ πᾶνε νὰ τὸν δούν,
ἔλη τὴν Ἄποκρητὰ δὲν θὰ φανε πατεινὸν,
ἴδιανο καὶ φασιανὸν,
φθάνει μόνον ἀδελφεῖ μου, πῶς θὰ δούνη στὴ Σικηνή
τὴν κυρὰ Φασιανή.

Χαῖρε, κόκορα, χρεμῆ!
κῆταξτε πῶς τρέχουν τόσος,
πῶς δὲν ἔχουν σὰν καὶ αἰ
μὴ ἕνος κοκούρου γράσι.

Σκοῦζει κόκορας ἄμλέτος,
καὶ ὁ Καρνάβαλος αὐτὸς
ἦλθε κόκορας ἐπίτας
Φασουλή μου, ἡλευτῆς.

Βλέπει γόφω διαφόρους
τῶν Ρωμαίων κοκκίους
στὸ κατέτω ζωομένους,
νηπιτικούς καὶ μαθημένους.

Δὲν τοὺς ἔμεινε κούραγο δυνατόν τὰ ξερονίσου
καὶ τὸν κόσμο νὰ ἐξηγήσουν.
Πᾶσι πᾶ τὸ κούραγο των,
καὶ χωρὶς τὸ λάλημα των
ἴλιος βγαίνει φλογερὸς
καὶ φωτίζει λαμπρῶς.

Φέγγει καὶ χωρὶς ἐκείνους, καὶ πιστεύουμε πολλοί,
πῶς θὰ σταίη Φασουλή,
νέον φῶς χρυσοῦς ἡμέρας
ἀπὸ μάγους οὐρανοῦς
ὁ διαρηλατῶν αἰθέρας
τῆς Ἑλλάδος κωανοῦς.

Πετεινὸς Ἑλλάδος
χρυσοσπειροῦντάς,
κάθε στήμα σφάλιος,
ἔϋπνησε τὸ κράτος.

Καρνάβαλος μᾶς ἔρχεται μὲ μπάλους κ' ἔσπερτες...
ἡμέραις ἦλθαν, Φασουλή, παράξεναις κ' ἄλλόκοταις...
αὐγὴ δὲν εἶναι νὰ μὴ θῶ μὲς στῆς ἐφημερίδας
ζωγραφισμένους πετεινοῦς, φασιανοῦς, φραγκόκοταις.

Τούτος ὁ πολὺς Ροστάν
ἔτραλλε καὶ συντεῖς,
ἀποτρέλλαις κ' αὐτοῦς,
ποῦ ἴσῃ Μιχαλοῦ χρωστῆν.

Τούτον τὸν μάγο ποιητὴ σκυτῶς τὸν προκυνῶ,
ποῦ μᾶς ἀποπεινῶσε μ' αὐτὸν τὸν πετανοῦ.
Ἐδὼν εὐοί... καὶ ἴσῃς κλεινὰς τὸν Σαντικλέρ μᾶς φέρνει,
κ' ἴσῃ τοῦ θεάτρου συγγραφεὶς
βλέπουν ἀλλήλους κατηφῆς
ὡς θυμηθῶν τὸν Ροστάν τί ποσοστὰν ποῦ κέρνει.

Μὰ καὶ τῆς Ἰταλίας ὁ Σαντικλέρ μοῦ λένε
πῶς γράφει στὸν Ἑρμόδον: Ἑρμόδ' εὐτυχισμένα,
ὡς μὲ τὸν κόκορά σου τραχὺς νηπιλένεια,
κ' ἴσῃς οἱ φρουκαρῆδες
δὲν βγάξω παρῆδες
μήτε γὰρ μακαρῆμα.

Τὸν κόκορα καὶ μόνο
γὰρ σύμβολο κυτῆς
τοῦ τρέχοντος καιροῦ.

Κ' ἴσῃ γὰρ τοῦτο πόνω
κάθε κλεφτοκοταῖς
καὶ κλεφτοκοκοροῦ.

Ἄλλὰ γιὰτί, βρά Φασουλή, τὸ στήμα σου σφάλιος
καὶ δρόλου δὲν μίλις;
Ἢ γλώσσα σου πῶς ἀβραναί;
καὶ πῶς μὲ βλέμματ' ἀπλανή
μὲ βλέπεις ἔτσι σιγῆλός,
ὡς ἐμπνευσμένους, ὡς τρελλός;

Φ.— Ἐνθ' οὐ τῶρα τσαμπουναῖς περὶ τοῦ πετανοῦ
οἰστῶς μεγάλος ἔρχεται μᾶς στὸν ἴκιο μου νοῦ.
Δράμα σπουδαῖο σκῆπτουμαι, ποῦ κόμοος θ' ἀπορῆσῃ,
θὰ κᾶν κρέτο, Περικλῆ, καὶ μέσ' στὸ Πακρίο.

Π.— Δὲν φαίνεται πολὺ καλά.
Φ.— Οἰστῶς μεγάλος γαρλάει
καὶ τὰ ἴκια μου τὰ βραλά.

Οἰστῶς κατεβαίνουν νίσι,
Μοῦσα θάλαια μ' ἡμπνίει.
Βάρδα καὶ θὰ πάρω φόρα,
δράμα θὰ σκαρῶσω τῶρα.

Νίσι κατεβαίνουν οἰστῶς,
κ' ἴσῃς Πήγασος, γομαρῖ,
πηλαεὶ χωρὶς σαμῆρι,
πηλαεὶ χωρὶς καπίστρι.

Π.— Μὰ τί δράμα θάναρ τοῦτο;

Φ.— Φοβοῦρ, πρωτοφανῆς,
μὲ πολλὴ πρωτοτυπία καὶ μ' ἀλλοθῶτικαις σκηναῖς,
κ' ὁ Ροστάν αὐτὸς ἀκίμῃ μ' ἔλαις τῆς φασιανοῦς
θὰ φανῇ μπροστὰ ὁ ἔλαιος παπαγάλος κωιωνῆς.

Δράμα Φασουλικόν, πολὺ φανταστικόν.

Φ.— Τοῦτο κόκορα δὲν θάχῃ καὶ καμῆμὰ Φασιανῆ,
μόνον δοκρια καὶ χέρτα θὰ μιλοῦν' στῆ Σαγηή.
Θάναρ δράμα, Περικλέτο,
καὶ πολὺπλοκο καὶ σκίτο.

Ἄταν, κᾶρα φεραλαῖς,
θὰ σκᾶσσουν τὴν αὐλαία,
ἢ Σαγηή θὰ παριστᾶνῃ
ἐν ἀπέραντο μισοτάνῃ.

Καὶ θὰ βλέπεις τὴν ἀνδράκλι, τὸ καρότο, τὸ μαρούλι,
τὸ κουκί, τὸ παραποῦλι,
μὰ καὶ τὸ κοκκινγοῦλλο.

Θὰ βγάλω κ' ἴσῃ λαχᾶνο μεγάλο, κουτομόγμα,
νὰ λέῃ τίτομα λόγμα;
Ἄς στρέφῃ τῶρα πρὸς ἐμὲ κάθε Ρωμηὸς πολίτης,
πολὺ καλά ὡς ἔλεγε καὶ σῶφρον μακαρῆτης
πῶς πρέπει μόνο λαχᾶνα παντοταῖνὰ νὰ τρώει,
γενναίως κατρώεται.

Δεχθῆτε τὸν Καρνάβαλο μὲ λαχᾶνο στὸ χέρι,
μὲ γέλομα καὶ μὲ χῆγᾶνα,
καὶ ἴσῃτε πῶς καὶ σῆμερα παραποῦλι πᾶν
βάζετε καὶ ἴσῃ λαχᾶνα.

Καὶ θὰ λέῃ ὁ ἴσῃ κ' ἄλλο
φαμφερῆνο μᾶς μεγάλο,
ποῦχει λόγμα ὡς μαγηνῆταις.

Σὺ σιτήρας ἀνεφᾶνης,
κόρχορος ἐν τοῖς λαχᾶνοῖς
καὶ Σαοῦλ ἐν τοῖς προφήταις.